Miskovics Anna

Kincsessziget

Megesik, hogy elmélázok. Négy napja vagyunk a szigeten, és harmadik éve járunk ide Áronnal. Mintha egy képeslap elevenedne meg, a lágy homokkal a talpam alatt és azúrkék tengerrel, ameddig csak a szem ellát. Az első évben izgalmas volt, a másodikban ismerős, a harmadikban járva talán kicsit erős lenne azt mondani, hogy már-már idegesítő, de mégis, hasonló érzések környékeznek. Pedig az ismerős, az olyan jó, nem? Melegséggel tölt el, és biztonsággal. De mikor az itallapról már az összes egzotikus koktélt kipróbáltad, és képtelen vagy új ingert begyűjteni, az már csak langy meleget ad, nem éget a tűz úgy, mint egykor.

Igyekszem diszkréten kivakarni a kivimagot a fogam közül, míg Áronra várok. Az első útunkon még tartotta magát az ígéretéhez, és csak velem foglalkozott, le sem hozta a bunkofonját a partra, mindkettőnknek kikapcsolódást jelentett a nyaralás. Most bezzeg „halaszthatatlan hívást" kapott, én elhalasztható egyén lettem. Bár néha inkább úgy érzem, elhasznált. Mások azt mondanák, legalább van egy kis „énidőd", örülj neki, merülj el benne. Nincs is más választásom, így ezt teszem. Az árnyékból figyelem az embereket, hogy jönnek-mennek, hogy élvezik a saját nyaralásukat. Próbálok a fejükbe látni, kizárni a saját gondolataimat, hogy pozitív maradhassak. Észrevettem magamon, hogy egyre sűrűbben akad meg a szemem idegen férfiakon, pedig sose voltam sóvárgó fajta, talán, mert mindig sokan legyeskedtek körülöttem. Ez most mégis más, és nem csak azért, mert gyakran rám tör, de nem is érdekel, hogy Áront ez miként érintené… igaz, sosincs itt, hogy lássa, az én szemem merre kalandozik. A messzeségben kivehető, ahogy a homokot túrja a lábával, és határozottan gesztikulál a telefonba. Múlt évben még odamentem volna hozzá, hogy kitépjem a kezéből a mobilt, de most csak durcáskodtam, így csak hellyel-közzel beszéltünk egymással, mikor épp nem szeretkeztünk. Még pont elviselhető volt a dolog. Idén elkerült a vágy, hogy meggyőzzem, gondolja át a fontossági sorrendben elfoglalt helyemet. Már tavaly is utáltam a nyafkát, aki előbújt belőlem, mikor győzködni próbáltam, semmi kedvem ismét találkozni vele. Legutóbb afféle finom célzással próbáltam hatni Rá, de ő a szokásos módon reagált, „Bogyó, ez most nagyon fontos, foglald el magad egy kicsikét", ujjait összeérintve érzékeltetve a kicsikét. Nem volt erőm megtudakolni, hogy ez percekben, vagy órákban mérhető-e.

A tengert bámulva tűnt fel Mauricio, természetes napbarnított bőrén ragaszkodóan ereszkedtek alá a kis tengeri cseppek, ahogy kisétált a vízből. Valósággal gyönyörű volt, mégsem pöffeszkedő. Lecsúsztattam a napszemüvegemet, hogy megcsodálhassam a képeslapom legújabb szépségét, ő akkor nézett felém. Talán az egész mozdulatot láthatta, mert grátiszként egy mosollyal is megajándékozott. Rico motorcsónakos túrákat szervezett a sziget körül, amire a recepciós is felhívta a figyelmünket, de Áronnak sose volt kedve elmenni. Nekem éppen akadt, ahogy időm is, hála neki. Valójában sosem tudhatjuk, hogy kinek mikor válunk adósává egy nem várt köszönettel. Rico hirtelen csöppent az életembe, akár egy utolsó percben dobott mentőöv, a süllyedést megelőző pillanatban. Természetesen belekapaszkodtam! A sziget újra izgalmassá vált, a táj még lenyűgözőbb, látván rejtett zugait, megízlelve nem kóstolt finomságait, érezvén Rico szűnni nem akaró szenvedélyét. Édes volt, akár a karamella, ahogy a szájban olvadásnak indul, miközben forrón simult hozzám. Göndörkés haját megkeményítette a só, amint a napfény szárogatta, zöldes-barna szemeiben pajkosság csillogott. Azt hiszem ő volt a legértékesebb kincs, amit a sziget kínálhatott nekem. Az idő most más értelmet nyert, ahogy a kicsike fogalma is. Kora estig kirándultunk, mikor kikötöttünk, Rico a kezét nyújtva segített ki a csónakból, nekem addigra ráégett a levakarhatatlan mosoly az arcomra. Boldog voltam, nem kellett erőltetni a pozitív gondolatokat. Bensőséges csókkal búcsúztam tőle. Nem tudtam látom-e még. Nem is gyengítettem magam a reménykedéssel, vagy a jövő latolgatásával.

Kiderült, Áronnak fel sem tűnt a távollétem. Mire nagysokára visszatért, hogy közölje, lemerült a telefonja, és úgy érzi, túl sokat volt a napon, de nem talált a „helyemen”, azt gondolta, úszni vagyok. Nem tudott várni, egyedül ment fel a szobába, hogy folytassa a maratoni dumapartit. Testvéri szeretettel simítottam végig a hátán, megértően, miközben Rico barna fürtjein, és finom arcán járt az eszem, meg azon, milyen szívesen mesélném el Áronnak a történteket. Azon filóztam, ha hazaérünk, talán elmondom, hogy ő is tanulhasson belőle, ahogy én tettem, hogy később, mással ne követhesse el ugyanazokat a hibákat, vagy talán körültekintőbben választhassunk mindketten. Bennem túl sok az élet, és kiolthatatlanul lüktet.

Elégedett voltam. A partot kerestem a tekintetemmel az ablakhoz lépve, és a drágakövet. Mégis tudott újat mutatni a sziget, bár megszűnt a miénknek lenni, kizárólag az enyém lett. Őrzöm minden emlékével, és kincsével, míg visszatérek.